

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobkyně: **Contur media s. r. o.**
sídlem Ovocný trh 572/11, Praha
zastoupena advokátem Mgr. Viktorem Hunalem
sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: **Zlínský kraj**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě ze dne 6. 3. 2019, č. j. KUZL 16267/2019, sp. zn. KUSP 16267/2019 DOP/MK, k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 2081/30 v katastrálním území Malenovice u Zlína

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výzvou k odstranění reklamního zařízení ze dne 6. 3. 2019, č. j. KUZL 16267/2019, sp. zn. KUSP 16267/2019 DOP/MK, vyzval žalovaný žalobkyni jako vlastníka reklamního zařízení umístěného a provozovaného v silničním ochranném pásmu silnice č. I/49 (staničení 3,180 km) na pozemku č. 2081/30 v katastrálním území Malenovice u Zlína bez povolení silničního správního úřadu k jeho neprodlenému odstranění.
2. Žalobkyně na výzvu reagovala námitkami ze dne 11. 7. 2019. Žalovaný ve sdělení ze dne 12. 8. 2019, č. j. KUZL 52355/2019, k námitkám žalobkyně uvedl, že výzvu k odstranění reklamního zařízení ze dne 6. 3. 2019 považuje nadále za platnou a zákonnou.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovanému jako silničnímu správnímu úřadu není svěřena působnost ani pravomoc k vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.
4. Pravomoc k vydání výzvy by žalovanému příslušela pouze tehdy, nachází-li se reklamní zařízení v ochranném pásmu silnice I. třídy. Předmětné reklamní zařízení však bylo umístěno mimo silniční ochranné pásmo, konkrétně 52,5 metrů od osy přilehlé silnice. Navíc podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích může být ochranné pásmo zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy. Žalovaný ve výzvě nikterak nespecifikoval, z jakého důvodu dovozuje, že ochranné pásmo silnice č. I/49 by se mělo nacházet právě na té straně, kde je umístěno reklamní zařízení žalobkyně.
5. Stavba reklamního zařízení byla řádně povolena stavebním úřadem Magistrátu města Zlína s předchozím souhlasem všech dotčených orgánů, a to na dobu, po kterou vlastníku reklamního zařízení náleží nájemní právo k předmětnému pozemku. Žalobkyni přitom i nadále náleží nájemní právo, čehož si je vědom i žalovaný, který je v současné době vlastníkem předmětného pozemku, na němž je reklamní zařízení umístěno.
6. Podle žalobkyně je výzva nevykonatelná dále proto, že nesplňuje požadavky vyžadované zákonem. Na výzvu, jakožto jednostranný normativní správní akt, je nutno přiměřeně a analogicky vztáhnout a uplatnit zákonné požadavky, které jsou kladeny na správní rozhodnutí. Ve výzvě kromě toho absentuje poučení o právech žalobkyně.
7. Žalovaný výzvu opírá o § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, nicméně nijak nekonkretizuje, jakého konkrétního odstavce § 31 zákona se dovolává, zda odstavce 2, 3 nebo 5. Výzva je proto nepřezkoumatelná. Navíc byla vydána opožděně, neboť nebyla vydána nejpozději do sedmi dnů ode dne, kdy se žalovaný dozvěděl o skutečnostech, které ho vedly k vydání výzvy. Na tom ničeho nemění ani fakt, že předmětnou lhůtu lze kvalifikovat jako pořádkovou.
8. Žalobkyně nabyla právo k umístění reklamního zařízení v dobré víře, kterou je žalovaný povinen ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu ctít a chránit, nikoliv porušovat. Žalobkyně, ani její právní předchůdce, neporušili obecně závazné právní předpisy. Reklamní zařízení nenarušuje ani neohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, není zaměnitelné s dopravními značkami, světelnými signály, zařízeními pro provozní

informace nebo s dopravními zařízeními. Neoslňuje ani uživatele přilehlých pozemních komunikací.

9. Navrhla proto, aby soud označil zásah v podobě výzvy k odstranění reklamního za nezákonný, zakázal žalovanému pokračovat v porušování práva žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před zásahem.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Lhůta uvedená v tomto ustanovení je pouze pořádková, bez právních důsledků pro věc. Z uvedeného ustanovení neplyne, že by zákonodárce s nedodržením sedmidenní lhůty spojoval nějaké důsledky pro postup ve věci samé.
11. Existence rozhodnutí o povolení reklamního zařízení, na které odkazuje žalobkyně, nic nemění na povinnosti správního orgánu vyzvat žalobkyni k odstranění reklamního zařízení, je-li umístěno v rozporu s platnou úpravou. Odstranění a likvidace je prováděna bez ohledu na skutečnost, zda bylo reklamní zařízení dříve povoleno stavebním úřadem.
12. Reklamní zařízení je umístěno ve vzdálenosti 35 metrů od osy přilehlého jízdního pásu silnice č. I/49 a nenachází se v souvisle zastavěném území. Uvedené vyplývá z fotografií založených ve správním spise. Reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu a spadá do pravomoci silničního správního úřadu. Žalobkyně proto byla povinna požádat silniční správní úřad o vydání povolení k provozování předmětného reklamního zařízení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Pokud tak neučinila, byl žalovaný povinen vyzvat ji k odstranění reklamního zařízení. Žalovaný postupoval správně, koncipoval-li výzvu jako písemné neformální sdělení podle části čtvrté správního řádu. Zákon na výzvu neklade žádné formální náležitosti, ani nevymezuje její obsahové náležitosti.
13. Žalobkyně měla na uvedení předmětného reklamního zařízení do souladu s novou právní úpravou pět let. Nelze se proto dovolávat ochrany práv nabytých v dobré víře. S ohledem na to, že v projednávaném případě byly naplněny podmínky § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, není důvod přezkoumávat, do jaké míry může předmětné reklamní zařízení ohrozit bezpečnost silničního provozu. Podstatná je neexistence povolení podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
14. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

15. Před posouzením věci samé soud hodnotil naplnění podmínek řízení. Žaloba byla podána včas (na tvrzený zásah soud nahlíží jako na zásah trvající ve smyslu závěrů Ústavního soudu vyslovených v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18) a jedná se o žalobu přípustnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177). Podmínky pro věcné projednání žaloby proto byly v daném případě splněny.
16. V intencích žalobních bodů se dále soud zabýval zákonností výzvy k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 2081/30, v k. ú. Malenovice u Zlína, vydané podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.

17. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Žalobkyně sice k podané žalobě připojila rozhodnutí Magistrátu města Zlína, stavebního úřadu, o povolení reklamního zařízení ze dne 15. 3. 2005, č. j. SÚ 7680/04/So, nicméně soud touto listinou dokazování pro nadbytečnost neprováděl (viz body 31 a 34 níže).
18. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výzvy k odstranění reklamního zařízení [bod IV. A) rozsudku]. Poté posuzoval námitku vydání výzvy v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích [bod IV. B) rozsudku].

IV. A) Námitka nepřezkoumatelnosti výzvy k odstranění reklamního zařízení

20. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že na výzvu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích musí být kladeny obdobné nároky jako na správní rozhodnutí; kromě podstatných náležitostí rozhodnutí by tak měla obsahovat rovněž poučení. Navíc žalovaný podle žalobkyně pochybil, pokud ve výzvě neuvedl konkrétní odstavce ustanovení, podle něhož postupoval.
21. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *[z]řízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení*. Odstavce 2 a 3 citovaného ustanovení vymezují bližší podmínky, za nichž lze povolit zřízení a provozování reklamního zařízení. Dle pátého odstavce vydá rozhodnutí o povolení zřizovat a provozovat reklamní zařízení silniční správní úřad. Povolení je vydáváno na dobu určitou, nejdéle na dobu pěti let, a jsou v něm stanoveny podmínky zřizování a provozování reklamního zařízení.
22. Z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích dále vyplývá, že *[s]ilniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem*.
23. Povahou výzvy k odstranění reklamního zařízení se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177, dovodil, že výzva představuje úkon podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, proti kterému není přípustný řádný opravný prostředek (obdobně srov. rozsudek ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 130/2016-39). Z hlediska soudní ochrany je výzva v souladu s citovanou judikaturou považována za pokyn ve smyslu § 82 s. ř. s., jemuž se lze bránit prostřednictvím tzv. zásahové žaloby. Závěr o povaze výzvy k odstranění reklamního zařízení vychází z toho, že § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích nepočítá s vedením řízení a vydáním rozhodnutí podle části druhé správního řádu.

24. Zákon tedy neupravuje žádné formální náležitosti výzvy, ani nevymezuje její obsahové náležitosti. Nejvyšší správní soud je proto dovodil ze smyslu a účelu právní úpravy. V rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018-35 (zejm. body 13 až 14), konstatoval, že pokud má výzva k odstranění reklamního zařízení vyvolávat žádoucí účinky, tj. sloužit jako operativní a efektivní nástroj k bezprostřednímu zamezení protiprávního stavu a zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, je třeba, aby byla pro svého adresáta dostatečně určitá a jednoznačná. Výzva musí jasně stanovit, komu je ukládána povinnost konat, v čem přesně tato povinnost spočívá, dokdy má být splněna a jaké mohou být následky jejího případného nesplnění. Právní úprava naopak nevyžaduje, aby jejím obsahem bylo rovněž uvedení úvah, na jejichž základě silniční správní orgán dospěl k závěru, že je splněna zákonem stanovená podmínka umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu.
25. Těmto základním obsahovým náležitostem výzva k odstranění reklamního zařízení ze dne 6. 3. 2019 dostála. Byla adresována žalobkyni, přičemž v ní bylo vysvětleno, že je vydávána z důvodu, že žalobkyně je vlastníkem a provozovatelem reklamního zařízení nacházejícího se v silničním ochranném pásmu bez povolení silničního správního úřadu. S odkazem na § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích byla žalobkyni ve výzvě uložena povinnost k odstranění reklamního zařízení, které bylo identifikováno označením pozemku, na němž se toto zařízení nachází. Žalobkyni byla dále stanovena lhůta, v níž je nezbytné uloženou povinnost splnit, a bylo připojeno poučení o následcích spojených s neodstraněním předmětného zařízení. K výzvě byly současně přiloženy fotografie reklamního zařízení, aby byla vyloučena zaměnitelnost s jiným reklamním zařízením. Výzva tedy byla podle soudu formulována srozumitelným a jasným způsobem, aby žalobkyně byla schopna bez obtíží rozpoznat, co je po ní vyžadováno, případně na výzvu jinak kvalifikovaně reagovat (což koneckonců učinila podáním námitek); výzva tak splňuje základní náležitosti formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nelze tedy souhlasit se žalobkyní, že by výzva k odstranění reklamního zařízení byla nepřezkoumatelná.
26. Námitka tedy není důvodná.

IV. B) Námitka vydání výzvy v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích

27. Žalobkyně dále tvrdila, že reklamní zařízení bylo umístěno mimo ochranné pásmo silnice č. I/49. Má za to, že ustanovení zákona o pozemních komunikacích na reklamní zařízení nedopadají a správnímu orgánu není zákonem svěřena působnost ani pravomoc podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
28. Jak bylo zmíněno výše, zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, jež se dle § 30 odst. 1 téhož zákona nachází mimo souvisle zastavěné území obce, podléhá povolení (§ 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Jde-li o silniční ochranné pásmo silnice I. třídy, vydává toto povolení podle § 31 odst. 4 téhož zákona příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno, a příslušného orgánu Policie České republiky. Lze dodat, že princip povolování zakázaných či omezených činností včetně staveb v silničním ochranném pásmu silničním správním úřadem je v § 31 zákoně o pozemních komunikacích zakotven po celou dobu účinnosti tohoto zákona, a stejně tomu tak bylo i v § 11 předchozího zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon).

29. Podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.
30. Ve správním spise se nachází fotografie reklamního zařízení a rovněž tři ortofotomapy z katastru nemovitostí, z nichž je patrné umístění reklamního zařízení. Na fotografii č. 329 (měřítko 1:472, datum pořízení 17. 12. 2018) jsou zobrazeny jednotlivé pozemky s parcelními čísly a jasně z ní vyplývá poloha silnice a předmětného reklamního zařízení. Z fotografie umístěné ve spodní části strany 6 sdělení žalovaného k námitkám ze dne 12. 8. 2019, č. j. KUZL 52355/2019, je zakresleno ochranné pásmo silnice I/49, reklamní zařízení, které se nachází v tomto ochranném pásmu a je zde znázorněna i vzdálenost reklamního zařízení od osy silnice, která činí 35 metrů. Dne 18. 9. 2019 byla žalovaným do spisu zařazena další ortofotomapa (totožná jako dne 17. 12. 2018, označeno rovněž č. 329), na níž je změřena vzdálenost reklamního zařízení od osy silnice - 35,1 metrů.
31. Na základě skutkového stavu zachyceného ve správním spise je soud přesvědčen, že bylo jasně prokázáno, že předmětné reklamní zařízení se nachází v ochranném pásmu silnice I/49 (viz zejm. fotografie č. 329 a fotografie na straně 6 sdělení k námitkám). Tento skutkový stav existující v okamžiku vydání výzvy žalobkyně žádnými konkrétními důkazy nezpochybnila. Pokud se jej snažila zpochybnit obecným poukazem na rozhodnutí z roku 2005, jímž mělo být povoleno reklamní zařízení ve vzdálenosti 52,5 metrů od osy komunikace I/49, nemůže být takové rozhodnutí relevantní pro posouzení vzdálenosti, v němž se předmětné reklamní zařízení aktuálně nachází. Pro posouzení místa skutečného umístění reklamního zařízení jsou totiž určující toliko aktuální poměry panující v lokalitě, nikoliv téměř 15 let staré povolení stavby reklamního zařízení, které nemůže žádným způsobem prokazovat, v jaké lokalitě byla rozhodnutím povolená stavba realizována. Aktuální umístění reklamního zařízení zachycené ve správním spise žalobkyně žádnou konkrétní argumentací nezpochybnila, proto soud vzal za prokázaný skutkový stav vyplývající ze spisového materiálu.
32. Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že správní orgán byl povinen ve výzvě specifikovat, zda se ochranné pásmo silnice nachází na straně silnice, kde je umístěno reklamní zařízení. Podle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že „[k] ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje.“ Jak plyne z věty druhé citovaného ustanovení, na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, vzniká silniční ochranné pásmo pouze u nově budovaných nebo rekonstruovaných dálnic, silnic a místních komunikací I. nebo II. třídy. Naproti tomu u pozemních komunikací stávajících (a v případě silnice I/49 se o takovou komunikaci bezpochyby jedná) je ochranné pásmo zřízeno ze zákona po obou stranách silnice (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 2. 2019, č. j. 30 A 55/2018-39). To odpovídá rovněž obrázku ve spodní části strany 6 sdělení k námitkám ze dne 12. 8. 2019. Navíc, jak správně uvedl žalovaný, v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je zakotvena možnost zřídit ochranné pásmo silnice pouze na jedné straně silnice s ohledem

na stanovené podmínky. V opačném případě platí, že se ochranné pásmo nachází po obou stranách silnice.

33. Lze tedy shrnout, že předmětné reklamní zařízení se v době vydání výzvy nacházelo ve vzdálenosti do 50 m od osy vozovky silnice I. třídy (konkrétně silnice č. I/49), tj. v silničním ochranném pásmu. Pokud hodlala žalobkyně předmětné reklamní zařízení dále provozovat, měla požádat silniční správní úřad o vydání povolení k provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření, takové povolení ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení nebylo vydáno (což žalobkyně nezpochybňuje). Je tak nutné uzavřít, že žalovaný byl žalovaný oprávněn (či přesněji řečeno povinen) vyzvat žalobkyni k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
34. Pro doplnění soud uvádí, že za povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat správní akty (rozhodnutí či souhlasy) stavebního úřadu, neboť k vydání takového povolení je příslušný výhradně silniční správní úřad (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2018, č. j. 29 A 65/2018-71). Navíc, jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Na posouzení věci tedy nemá žádný vliv ani doba, na kterou byla stavba pro reklamu povolena stavebním úřadem, neboť jak již bylo uvedeno výše, zřízení reklamního zařízení na základě souhlasu stavebního úřadu nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 As 356/2018-35); i z těchto důvodů shledal soud nadbytečné provádět dokazování rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 15. 3. 2005 připojeným k žalobě.
35. Je rovněž nerozhodné, zda reklamní zařízení narušuje nebo ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích či nikoliv. V projednávaném případě byly splněny podmínky pro aplikaci § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, proto správní orgán nebyl povinen zkoumat, do jaké míry může reklamní zařízení ohrozit bezpečnost silničního provozu. Podstatná je pouze existence či neexistence povolení podle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Otázka možného ohrožení bezpečnosti silničního provozu musí být předmětem zkoumání právě v řízení o vydání či změnu doby trvání zmíněného povolení silničního správního úřadu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2017, č. j. 29 A 122/2017-92).
36. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně stran dobré víry, kterou je správní orgán povinen ctít a chránit. K otázce dobré víry a legitimního očekávání se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84, v němž uvedl, že dobrá víra, případně legitimní očekávání, kterému by měla být poskytnuta náležitá ochrana, by mohla být založena pouze tam, kde by žalobkyně obdržela příslušné povolení správního orgánu, které by se následně ukázalo jako nezákonné, případně by se v důsledku změny zákona bez odpovídajících přechodných ustanovení stalo nedostatečným. Jelikož žalobkyně v posuzovaném případě neměla a nemá zákonem požadované povolení vydané silničním správním úřadem pro provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu, nelze vůbec dovozovat její dobrou víru či legitimní očekávání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 214/2018-48).

37. Nadto výzva žalovaného není sankcí trestní povahy, u které by zkoumání dobré víry obviněného mohlo mít význam, a kde by si případná dobrá víra a legitimní očekávání zasloužily náležitou ochranu. Žalobkyně nemůže mít umístěno reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez povolení, a žalovaný byl proto povinen postupovat zákonem předpokládaným způsobem. I kdyby bylo možné dovést dobrou víru žalobkyně, nemohla taková dobrá víra založit oprávnění k setrvání předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, a nahradit tak *de facto* náležité povolení. Tento důsledek, který se žalobkyně snaží vyvolat, zcela odporuje zákonu, a nelze jej proto připustit.
38. Nepřípadná je rovněž argumentace o zániku pravomoci žalovaného k vydání výzvy po uplynutí sedmidenní lhůty stanovené v § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017-92, jímž byly potvrzeny závěry Krajského soudu v Brně vyslovené v rozsudku ze dne 25. 7. 2017, č. j. 29 A 122/2017-92, podle kterých z dikce ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích nelze dovést, že by zákonodárce s nedodržením sedmidenní lhůty spojoval důsledky pro (další) postup ve věci samé. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že sedmidenní lhůta pro vydání výzvy je toliko lhůtou pořádkovou, bez právních důsledků pro věc samu, jejíž význam lze spatřovat ve vztahu k dozorovým oprávněním nadřízených orgánů. Její nedodržení tedy nezákonnost výzvy nezpůsobuje. Není proto rozhodné, kdy přesně se žalovaný dozvěděl o provozování reklamního zařízení bez potřebného povolení, ale toliko skutečnost, že žalobkyně jej provozuje bez potřebného povolení v rozporu s § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
39. Ani tyto námitky tak soud neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu